

Hr. Grundtvig egner sig til at sidde i et Embede som det, han her har.

Det andet Tilfælde, jeg vil fremdrage, angaar Murer Jensen, Tranbjerg. Han er paa et ganske vildt Grundlag, forekommer det mig, bleven beskyldt for at have stukket Ild paa sin Ejendom. Han sad i 9 Maaneder i Varetægtsarrest og blev dømt af Herredsfoged Grundtvig. Af det i Sagen foreliggende Materiale ses det, at Herredsfoged Grundtvig har bygget sin Overbevisning — Manden blev nemlig dømt paa Indicier — om, at Murer Jensen skulde have stukket Ild paa sit Hus, paa, at han havde økonomiske Vanskeligheder. Murer Jensen havde ingen økonomiske Vanskeligheder den Gang. Disse opstod først for ham, da Herredsfoged Grundtvig havde sat ham i Varetægtsarrest. Lige førend Ilden udbrød, havde Murer Jensen, hvis Bygning var ny, faaet Tilsagn om at faa alle sine Laan ordnede, han havde sit paa det tørre, han ejede selv en klækkelig Sum i Bygningen, og der var ikke Spor af Grund til at tro, at den Mand i Kraft af økonomiske Vanskeligheder skulde have stukket Ild paa. Ikke des mindre blev han dømt. Sagen appelleredes, og Viborg Overret frifandt ham pure. Dette til Belysning af dansk Retspleje! Manden sad 9 Maaneder i Varetægtsarrest, blev dømt til 2 Aars Forbedringshusarbejde, saa vidt jeg husker — jeg vil ikke hænges, hvis det ikke er rigtigt —, og blev derefter pure frikendt efter en ganske kort Behandling for Viborg Overret. Denne Mand, som havde sine økonomiske Forhold ordnede, som havde Penge stikkende i sin Ejendom, som var en vindskibelig og dygtig Mand, en slidsom Natur, er nu ruineret i Bund og Grund. Han har tabt rent ud 3,000 Kr. ved den Affære paa Grund af den forunderlige danske Retspleje, deri endda ikke medregnet hans Brist paa Arbejdsfortjeneste i de 9 Maaneder, han sad i Varetægtsarrest. Hans Hjem er ødelagt, hans Ejendom er gaaet over paa andre Hænder. Han anmodede — lad mig sige det en passant — Herredsfoged Grundtvig om Tilladelse til at tale med de Mænd, som skulde skrive under paa hans Obligationer, for at Laanene til Trods for hans Arrestation kunde gaa i Orden, men det blev ham nægtet, og saa gik Laanenes Ordning i Stykker.

Jeg vil ogsaa give et lille Bidrag til Belysning af den Retsembedsmand, som har beskæftiget Tinget og Bladene i den sidste Tid. Længe før jeg blev Medlem

af Folketinget, kom der en Mand til mig, som havde været under Sylows og Valdemar Petersens Behandling i en Ildebrandsaffære. Alle Mennesker paa hans Egn vare enige om, at han ikke havde haft Spor af Grund til at sætte Ild paa sin Ejendom. At almindelige Mennesker finde, at alt tyder paa, at en Mand er uskyldig, betyder jo ikke saa meget juridisk set, det kan jo være, de se fejl. Alle Mennesker vare nu imidlertid enige derom, og paa Herredskontoret i Odder, hvor Sagen først behandlede, var man ogsaa paa det rene med, at der var intet at gøre, her kunde intet Resultat opnaas. Men saa fik vi Sylow-Kommissionen, og saa blev den meget omtalte Opdager Valdemar Petersen konstitueret i Stedet for Politibetjenten i Odder, og da Valdemar Petersen med sin Evne til at blødgøre — jeg siger det i dobbelt Betydning — de anholdte fik fat i Sagen, fik han udvirket, at Blikkenslager Dalsgaard, som det drejer sig om, blev bragt til Aarhus Arrest, og hans Kone blev arresteret.

Det har ikke været mig muligt at sætte mig helt ind i alle Akterne i Sagen, men jeg har her i Akterne Mandens egen Fremstilling og hans Hustrus Fremstilling af Sagen og af hendes fortvivlede Forsøg paa at hjælpe sin Mand ved at henvende sig til Højesteretssagfører Høgsbro. Jeg skal forskaane det høje Ting for en Op læsning af disse efter min Mening frygtelige Anklager mod dansk Retspleje, som findes i disse Papirer, men jeg kan sige, at intet Middel blev uforsøgt til at blødgøre dette stakkels Menneske. Man undsaa sig end ikke ved, efter at man havde sendt hans Hustru og hans lille Barn, som ogsaa havde været arresterede, hjem, at sætte ind i Arresten ved Siden af Dalsgaard en anden Kone og et lille Barn, som græd Dag og Nat, fordi det var sygt. Man vilde derved bibringe ham den Forestilling, at det var hans Kone og Barn, der vare der inde, og at det var hans Barn, der græd. Selv Barnegraaden skulde tages i Brug for at skaffe et Resultat. Naa, Resultatet blev endelig efter mange Maaneders Pinsel, at Manden tilstod. Der er gaaet mange Aar efter den Tid, men endnu gaar dette Menneske, som har lidt sin Straf og som har faaet Æresoprejsning, og pines af denne Dom og længes efter at faa sin Ret og faa sin Ære rigtig tilbage. Han har forsøgt alle Midler og har henvendt sig alle mulige Steder. Hvis en saadan Mand havde været skyldig, kunde man synes, at han vilde tie stille, at det var klogest for